

কৰিব পাৰিলেহেঁতেন; কিন্তু ৰূপহীয়ে সেয়া কৰা নাই। এয়াও তাহঁত স্বামী ভক্তিৰ লগতে সংযমশীলতা আৰু মানসিক দৃঢ়তাৰ নিদৰ্শন। উভতি অহাৰ কোনো সম্ভাৱনা নথকা নিৰ্মলৰ প্ৰতি বাট চাই জীৱনটো মৰহি যাবলৈ নিদি ৰূপহীয়ে নিৰ্মলৰ সমানেই তাইক ভালপোৱা অনিৰামক বাৰ বছৰৰ মূৰত স্বামীৰূপে গ্ৰহণ কৰিছে। সেইবাবেই হয়তো প্ৰখ্যাত আলোচক সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাই ৰূপহীৰ চৰিত্ৰটো আদৰ্শাত্মক বাস্তৱ দৃষ্টিৰে অংকন কৰিছে বুলি অভিমত প্ৰকাশ কৰিছে।

- কৃষ্ণদাসী : উপন্যাসখনৰ আন এটি লেখত ল'বলগীয়া চৰিত্ৰ হ'ল নিৰ্মলৰ মাহীয়েক। এইগৰাকী নাৰী ব্ৰহ্মচাৰিণী কৃষ্ণদাসী আনৰ সুখত সুখী আৰু দুখত দুখী হোৱা অলেখ অসমীয়া গঞা নাৰীৰ প্ৰতিনিধি স্বৰূপ। নিৰ্মল-ৰূপহী পলাই গৈ মাহীয়েকৰ ঘৰতে আশ্ৰয় লৈছিল। তেতিয়া তেওঁ দুয়োকে মৰমেৰে আঁকোৱালি লৈ 'দৰাবো মাক, কইনাবো মাক' হৈ দুয়োৰে মিলন ঘটাই আনন্দত আত্মহাৰা হৈছে। নিৰ্মলৰ ওপৰত এইগৰাকী নাৰীৰ পৱিত্ৰ জীৱনৰ প্ৰভাৱ ভালকৈয়ে পৰিছিল। নিৰ্মল ভগৱৎ প্ৰেমৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈ ভকত হোৱাৰ মূলতেই মাহীয়েক বুলি ধৰিব পাৰি। বৰদলৈয়ে বোধ হয় কৃষ্ণ ভক্তিৰ মাহাত্ম্য প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যেই এইগৰাকী নাৰী চৰিত্ৰ অংকন কৰিছে।

পৃষ্ঠা ০৫